BÜYÜK Ateş

SAYI : 21

ATEŞ PİLOT

Sarkomer/Çizgi Diyarı

50 Krş.

ATEŞ PİLOT 8

ATEŞ, HAVA GEMİSİNİ DAĞLARA SÜRDÜ. KLAVUZ BERLİ İLE DİĞERLERİNİ ALACAKTI.

TESADÜFEN MEYDANDA BULUNMAYAN ZORİN'İN DÖRT UÇAĞI, ALDIKLARI EMİR ÜZERİNE HAREKETE GEÇTİLER.
DÜŞMANI GÖRDÜĞÜNÜZ YERDE VURUN.

ATEŞ, RADARDA DÖRT NOKTA VAR!
MERAK ETMEYİN ONLARIDA HAKLARIZ.

KAFİLENİN BULUNDUĞU YER.
BAKIN. BAKIN
BİZİMKİLERİN SEVİNCİNE PAYAN YOK, BAKSANA

GEMİ KAYALIKLAR ARASINA İNDİĞİ VAKİT, KAFİLE BİRANDA KORKULARINI UNUTMUŞLAR.

SEVİNÇ ÇIĞLIKLARI ATARAK GEMİYE DOĞRU KOŞTULAR..

BABA KENDİNİ NASIL HİSSEDİYORSUN
ELİNİZİ ÇABUK TUTUN!..
DEMİR GİBİ BİR EVLÂT!

KARARGÂHIN YANMASI ZORİN'İ DELİRTTİ.
BÜTÜN BU İŞLER HEP VAL MARLAN'IN MARİFETİ.

MARKAT'TAKİ YANGIN BİR TÜRLÜ SÖNDÜRÜLEMİYORDU.

SÖNDÜREMEYİNCE ZORİN KÜPLERE BİNİYORDU.
FAKAT... FAKAT PATRON..
BECERİKSİZLER!

ZORİN'İN FENA MUAMELESİ ADAMLARINI KIZDIRDI..
MÜKÂFAT VERECEĞİ YERDE BİZİ AZARLIYOR PİS HERİF!
BİZDE ONU TERKEDERİZ.

ZORİNİN ADAMLARI VERDİKLERİ KARARI KENDİSİNE BİLDİRDİLER..
BİZ SENDEN AYRILIYORUZ!
DEFOLUN!.. GİDİN!..
DEVAMI VAR

Polaris FÜZESİ

Üçüncü Dünya Savaşının Bu Korkunç Silâhı Daha Şimdiden Günün Mevzuu Oldu

GÜNÜMÜZDE bütün ülkeler, ordularını bir harp vukuunda muzaffer kılabilmek amaciyle, yeni yeni harp silâhları keşfetmekte veya keşfetmeye çalışmaktadır. Bilhassa Amerika ve Rusya bu yeni silâhlar bulma yarışında, diğer devletleri fersah fersah geride bırakmışlardır. İşte fezaya fırlatılan roketler, işte Atom denizaltıları...

Daha düne kadar, Üçüncü Dünya Harbi patlak verdiğinde, hava kuvvetleri en fazla tekâmül eden devletin, harbi kazanacağı sanılırdı. Oysa ki, bugün bu fikir tarihe karışmıştır. Zira, Amerikalıların birbiri peşisıra suya indirdikleri Atom denizaltıları, artık, uçakların pabucunu dama atmıştır!...

Amerikalılar, bugüne kadar muhtelif Atom denizaltıları indirmişlerdir suya... Bunların her biri başlıbaşına bir hârikadır. Ve Amerikan Hükûmetine milyonlarca dolara malolmuştur. Fakat hiç şüphe yok ki, denize ilk defa indirilen Atom denizaltısı ünvanına sahip olan Nautilus Atom denizaltısı, herp gücü bakımından, diğerlerinden mek parmak daha ileridir. Bunun sebebi de, Nautilus denizaltısında bulunan onaltı adet termonüklear «Polaris» füzeleridir.

Bir Üçüncü Dünya Harbinin vukuunda bu «Polaris» füzeleri, harbin mukadderatını değiştirmekte hiç şüphe yok ki, büyük rol oynayacaktır. Zira «Polaris» füzeleri, hedefe kilometrelerce uzaktan fırlatılmaktadır. Hem de Atom denizaltısı, suyun yüzüne çıkmadan...

Bugüne kadar bildiğimiz harp silâhları arasında, hedefine yaklaşmadan düşman arazisini tahrip eden, sadece merkezden idare edilen roketlerdi. Fakat bunların da tesirleri şiddetli olmuyordu. Tesirin şiddetli olabilmesi için, muhakkak, hedefe ya uçaklarla, ya da gemilerle yaklaştıktan sonra, arazi üzerine bombalar göndermek lâzımdı.

Bu füzeleri, bunun tamamen önüne geçmiştir. Zira bu füzeler, suyun altından sessizce ilerleyen denizaltıdan, hedefe fırlatılmaktadır. Hem de, radarın tesbit sahasının çok uzak mesafeden... Bu suretle de hedef, düşmanın haberi olmaksızın, tahrip edilebilecek, birkaç saat içinde yok edilebilecektir. Öyle ki, mütehassısların söylediklerine göre, füzelerin nereden atıldığı bile anlaşılamıyacakmış...

Amerika, hedefe 2400 kilometre mesafeden atılan «Polaris» füzeleri sayesinde, Rusya'yı «harp silâhları yarışı»nda geçmiştir.

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY ★ Yazı işlerini fiilen idare eden mes'ul müdür: OĞUZ ÖZDEŞ ★ Yayınlayan: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara Caddesi No: 36, İstanbul ★ Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ ★ Sayısı: 50 Krş., Yıllık abonesi (50 sayı): 25, Altı aylığı: 12,5 liradır.

Ateş

SAYI: 21 CİLT: 2
23 AĞUSTOS 1960

Tabanca Kanunu

51

Tabanca Kanunu

52

DUVAR

hikâye

ÇEVİREN :
GÖNÜL SUVEREN

LORD Carney gülümseyerek, arkadaşı Dean Merril'e:

— «İşte burası da şatonun mahzeni!» dedi.

Ufak tefek, solgun benizli, ufacık gözlü, somurtkan çehreli bir adam olan Dean, lâkayt nazarlarla etrafına bakındı. Saatlerdenberi Carney, ona, şatosunu gezdirmekteydi. Genç adam, amcası öldükten sonra Lord Carney pâyesini almış, üstelik de muazzam bir servete konmuştu. Çocukluk arkadaşı olan Dean Merril de kendisini ziyaret eder etmez, ona etrafı göstermek merakına da kapılmıştı.

Dean Merril, köşedeki bir yığını göstererek:

— «Bunlar nedir?» diye sordu.

— «Onlar mı?» Kırmızı çehreli, neş'eli bir genç olan Lord Carney, arkadaşının gösterdiği köşeye yaklaştı. «Tuğla, taş filân... Burada tamirat var da... Ustalar bırakmış olacak. Kaldırtmalı... Gel artık çıkalım Dean, burası bir hayli rutubetli.»

Hakikaten de ince uzun mahzen fazla rutubetli ve karanlıktı. İnsana burası, şatolarda dolaştığı iddia edilen hortlaklar hakkındaki hikâyeleri hatırlatıyordu. Herhalde bu mahzen de, hayalet ve hortlakların tercih edecekleri gibiydi.

İki arkadaş dönerek ilerlediler ve en dipteki küçük kapıdan dışarı çıktılar.

Lord Carney, arkadaşının kolunu tutarak:

— «Dean,» dedi. «En hoş şeyi en sona sakladım... Kütüphaneye gidelim...»

Dean merakla arkadaşının yüzüne baktı. Lord:

— «Evet,» diye devam etti. «Bence dünyanın en harikulâde şeyleri onlar... Carney mücevherlerinden bahsediyorum...»

Dean'in soluk, somurtkan çehresinde ilk defa bir merak ifadesi belirdi. Carney elmaslarını o da duymuştu. Arkadaşının amcası müteveffa Lord, kıymetli taş meraklısıydı. Bazıları nasıl pul toplarlarsa, o da senelerce dünyanın en nadide, en kıymetli mücevherlerinden bir koleksiyon yapmıştı. Söylendiğine göre, taşların kıymeti milyonları buluyordu. Dean diliyle hafifçe dudaklarını yaladı.

Lord Carney, arkadaşını, duvarları kitap dolu raflarla kaplı büyük kütüphaneye götürdü. Sonra maun yazı masasının yanındaki koltuğu işaret ederek:

— «Otur dostum,» dedi. «Birer viski içelim, ben de bu arada sana mücevherleri gösteririm.»

Dean, bir kedi gibi sessiz adımlarla ilerliyerek, gösterilen yere oturdu. Lord, kenardaki küçük bir taburenin üstündeki kristal sürahiden bardaklara içki doldururken, o da birbirine yakın küçücük gözlerinde garip bir pırıltıyla arkadaşını seyrediyordu.

Ne de talihliydi şu Carney. Dean'le o, tâ ilk mekteptenberi arkadaştılar. Lord Carney, o zamanki adıyla Şişko Dicky, gayet neş'eli, arkadaş canlısı bir çocuktu. Çok dürüst, hattâ safdildi de... Neşesi ve cömertliğiyle şöhret bulmuştu. Dostlarına ve bilhassa Dean'e son derece bağlıydı.

Dean'e gelince... O da gayet iyi bir ailenin çocuğuydu ve tâ küçüktenberi bir tek merakı vardı: Çabuk ve kolay para kazanmak...

Daha mektepteyken, dışarıdan aldığı çörekleri, pastaları arkadaşlarına iki misli fiatla satar, babasının verdiği bol cep harçlığı yetişmiyormuş gibi, arkadaşlarının parasını da çekmeğe uğraşırdı. Seneler geçtikçe de hiç değişmemiş ve para hırsı gitgide artmıştı. Birtakım hileli işlere girip çık

mış, polisin eline düşmemekle beraber, tevkif edilmesine ramak kalmıştı. Babası nüfuzlu olduğu için, onun dolandırıcılıklarını bir hayli örtmüş, oğlunun ahlâksızlıklarının duyulmaması için de elinden geleni yapmıştı.

Evet, Dean'in ahlâksızlıklarını ahbapları, tanıdıkları bilmiyorlardı. Onlara göre, genç adam, silik sönük, somurtkan bir insandı. Onun hakiki karakterini pek az kimse biliyordu. Bunlardan biri de babasıydı tabii... Adamın da sabrı günün birinde taşmış, oğluna, kendisini mirasından mahrum edeceğini kat'i bir lisanla söylemiş; sonunda da öyle yapmıştı... Dean Merril'in babası bir iki hafta evvel ölmüş, bütün parasını da hayır müesseselerine bırakmıştı...

Dean Merril, «İki ölüm,» diye düşündü. «Babam öldü ama, benim elime beş para geçmedi... Şişko Dicky'nin amcası öldü, bizimki hem Lord oldu, hem de sanki parası yokmuş gibi, milyarlık servete kondu...»

Gözlerinde garip bir mânâ uçuştu. Sonra duvardaki büyük portreyi bir kenara itmekte olan Lord Carney'e baktı. Tablonun altında bir kasa vardı. Genç adam, o neşeli tavriyle numaraları çevirirken, arkadaşına:

— «İşte kasanın nasıl açıldığını da öğrendin!» dedi. «Sen yabancı değilsin. Yoksa yabancı olsaydın, değil kasayı açmak, sana yerini bile göstermezdim!»

Dean hiç sesini çıkarmadan içkisinden bir yudum aldı.

Carney eğilerek büyük kasadan maroken kaplı, dört köşe bir kutu aldı. Buna ufak bir çanta demek daha doğru olurdu. Sonra yüzünde memnun ve muzaffer bir tebessümle yazı masasına doğru ilerledi. Kutuyu tam Dean'in önüne koyarak, kapağını açtı.

Dean, göreceği manzarayı tahmin etmesine rağmen, yine de, «Hi!» demekten kendini alamadı. Kutunun içinde bir alâimisema saklıydı sanki... Güvercin kanı yakutlar, yeşilliği göz alan zümrütler, pırlantalar, safirler... İçi siyah kadife kaplı kutudaki mücevherler soğuk, fakat insanın nefesini kesen bir ışıkla parlamaktaydılar.

Carney, mücevherleri tek tek işaret ediyordu:

— «Bu, meşhur Zenorini yakutu... Şu zümrüt, Kontes Matchabelli'ninmiş... Ya şuna, şu pırlantaya ne dersin? Onun garip bir hikâyesi de var...»

Carney hırsızlık, cinayet dolu hikâyeyi anlatırken, Dean de derin derin düşünüyordu. Nihayet kararını vermiş gibi bir tavırla bardağını masanın üstüne bıraktı. Evet, başka çare yoktu... Verdiği karar, onu bayağı heyecanlandırmıştı. Maamafih, arkadaşı kutuyu tekrar kasaya kitlerken, yüzünde yine o meşhur lâkayt ve somurtkan ifade vardı.

Birdenbire:

— «Dicky,» dedi. «Demin mahzende garip bir şey gözüme ilişti... O zaman pek aldırmadım ama, deminden beri düşünüyorum... Senin gidip bakman daha iyi olur!»

Lord Carney, saf saf sordu:

— «Neye?...»

— «Gel, görürsün!»

İki arkadaş tekrar merdivenlerden inerek ince, upuzun mahzene girdiler. Lord Carney:

— «Neye bakacağım?» deyip duruyordu. «Aman sen de Dean, her zaman böyle esrarengiz tavırlar takınıp, adamı böyle çıldırtırsın!»

Dean, arkadaşını mahzenin ortasına, taş, tuğla yığınının bulunduğu yere kadar getirdi. Sonra ânî bir hamleyle eğilerek yerden bir taş kaptı ve şaşkın şaşkın etrafına bakınan Lord Carney'in başına indirdi. Bütün şişmanlığına rağmen, Lord yine de sağlam bir adamdı. Darbeden sersemlemesine rağmen, kendini müdafaa için Dean'in üstüne atıldı. Fakat beriki son derece çevikti, yan dönerek, Lord'un başına taşı tekrar indirdi. Carney bir

(Devamı 18. sayfada)

KAMELOT ŞATOSUNUN ESRARI 8 GARTH

KAMELOT ŞATOSUNUN ESRARI ⑨ GARTH

21inci ASIRDA neler olacak?

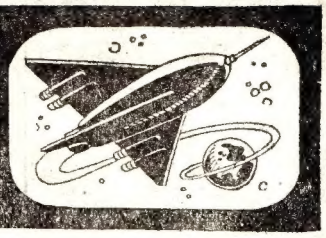

FEZADA bulunan yıldızlar hakkında çok şey söylenmiş, yazılmıştır. Bilhassa Ay hakkında yazılanlar, hayli kabarık bir yekûn tutmaktadır.

Şüphesiz ki, bundan çok kısa bir zaman sonra, muhtemelen, yirmibirinci asırda insanoğlu fezayı fethedecektir. Oradaki yıldızlara ayak basacak, oraları komşu kapısı haline getirecektir. Acaba fezadaki yıldızlara girecek olan insanlar, ne gibi şeylerle karşılaşacaktır? İşte bu, günümüzde bilinmemektedir. Ve insanoğlunun zihnini ziyadesi ile kurcalamaktadır.

Muhayyelesi geniş olan muharrirler, fezadaki yıldızların nasıl olacağı hakkında pek çok şeyler karalamışlardır. Tabiî yine yazılarına hedef olan fezadaki yıldızların başında, sevgili Aydedemiz gelmektedir.

Muhayyelesi geniş muharrirlerin Aydedemiz hakkındaki yazıları birbirini tutmamaktadır. Kimisi, orada hayat olmadığını söylemekte, kimisi ise, Ay'da bizim gibi insanların yaşadığını iddia etmektedir. Bazıları ise, orada hayat bulunduğunu kabul etmekte, fakat bu insanların bize hiç de benzemediklerini yazmaktadırlar.

İşte aşağıda okuyacağımız yazı, bu sonuncu tezi müdafaa eden, bir İngiliz muharririnin eseridir. Yazı, Ay'a ilk defa olarak ayak basan bir adamın, orada gördüklerini anlatmaktadır. Tabiî bu şahıs, muhayyelede yaratılan bir kimsedir...

İnsanoğlu Ay topraklarında...

★

2050 senesinin sıcak bir Mayıs günüydü. Amerika'nın Cape Canaveral hava üssünde, müthiş bir faaliyet vardı. Hava üssünün personeli oradan oraya koşuşuyor, subaylar emir üzerine emir yağdırıyorlardı. Elektrolik beyinler durmadan çalışıyordu.

Bu faaliyetin, bu aşırı heyecanın sebebi, o gün, Ay'a insan taşıyan ilk feza gemisi gönderileceği içindi. O güne kadar, fezaya pek çok gemiler gönderilmişti. Fakat bunların hepsi, bugün için, bir hazırlık mahiyetindeydiler. Fezayı kontrol etmişler, orada ne gibi gazlerin bulunduğunu bildirmişler, fezaya duraklar kurmuşlardı. Yâni, sözün kısası, bu feza gemileri, son uçuş için, müsait bir zemin hazırlamıştı.

Saat tam üçü vurduğu zaman, üzerinde feza elbisesi bulunan sarışın bir delikanlı, muazzam feza gemisine doğru ilerledi. Bu, Ay'a gönüllü gitmeyi kabul eden kahramandı. George Lefrange, feza gemisinin içini kurulur kurulmaz hemen, âletleri kontrol etti. Her şeyin tamam olduğunu görünce de, aşağıda bekleşenlere işaretini verdi. Ve çok kısa bir zaman sonra, muazzam feza gemisi, korkunç gürültüler çıkararak, rampasından kalktı. Dikine olarak, meydandaki personelin alkışları ve duaları arasında, fezaya doğru yol almağa başladı. Gittikçe gözden kayboluyordu. Birkaç dakika sonra ise, göz artık, feza gemisini göremez oldu. Artık bütün iş telsizlere kalmıştı.

Havalanıştan takriben bir saat kadar sonra, George'nin tatlı sesi, tele-telsizden yayılıp bütün odayı doldurdu. George: "Yolculuğum çok iyi geçiyor," diyordu. "Şu anda fezadaki durağımdayım. Biraz sonra buradan hareket edeceğim... Fezada değişik hiçbir şey yok. Hep bundan evvelki gidenlerin anlattığı gibi. Size artık inşallah Ay'dan haber gönderirim.."

ÇEVİREN : ERDOĞAN SEVGİN

Üzeri camla örtülü, tavanı kubbemsi bir odanın içi cıvıl cıvıldı. Herkes, büyük tele-telsiz makinesinin başına geçmiş, George'nin sesini dinliyordu. Daha doğrusu dinlemeğe hazırlanıyorlardı. Zira, daha henüz George, konuşmaya başlamamıştı. Fezanın derinliklerinden, hedefi olan Ay'dan haberler vermeğe başlamamıştı.

Geodge'nin sesi duyuluncaya kadar, orada bulunan Amerikan havacılığının yüksek rütbeli şahsiyetleri, hayli sıkıntılı dakikalar geçirdiler. Fakat bu sıkıntılı dakikalar hiç de uzun sürmedi. Havalanıştan takriben bir saat kadar sonra, George'nin tatlı sesi, tele-telsizden yayılıp, bütün odayı doldurdu. George «Yolculuğum çok iyi geçiyor,»

AYA HÜCUM

diyordu. «Şu anda fezadaki duraktayım. Biraz sonra buradan hareket edeceğim. Fezada değişik hiç bir şey yok. Hep bundan evvelki gidenlerin anlattığı gibi... Size artık inşallah Ay'dan haber gönderirim!...»

Bunları söyledikten sonra, George'nin sesi yine kayboldu. Ortalığa derin bir sessizlik çökmüştü yine... Bir müddet sonra, George'nin sesi tekrar işitildi:

— «Şu anda feza gemisi Ay'a varmış bulunuyor. Ay'a, yıllar yılı gidilmeye muvaffak olunamıyan Ay'a ayak basan ilk insan olduğum için, sonsuz bir sevinç duyuyorum!...» diyordu. George sözlerine şöyle devam etti: «Şimdi, karşılıklı muhabere sistemini kullanabiliriz. Size buradan haberler verirken, siz de bana işlediklerinizi sorabilirsiniz!»

George sözlerini tamamlar tamamlamaz, orada bulunan herkesin içine bir ferahlıktır çöktü. Herkes hayatından memnundu. İş, nihayet başarılmıştı. Artık Ay, insanoğlu için gizli değildi. Oradaki hayat şartlarını, insanlarının nasıl olduğunu anlayabilecekler, öğrenebileceklerdi...

Yapılan tele - telsiz konuşmaları, Ay'ı, yeryüzündeki insanlara tanıtmaya kâfi gelmişti. George'nin söylediğine göre Ay, yaşamaya elverişli bir muhitti. Feza gemisi, bir ormanlığın içine inmişti. Burada, her biri altı - yedi metre boyunda, korkunç canavarlar vardı. Fakat bu canavarlar, en ufak bir mukavemet karşısında bile kaçıyorlardı. Yâni, büyüklüklerine göre, pek yüreksizdiler!...

Etraf, dağlarla, derin çukurlarla, okyanuslarla kaplıydı. Ve George Lefrange, henüz bir insana rastlamamıştı.

Günler birbirini takip etti. George, mütemadiyen, tele - telsiziyle dünyaya haber ile-

(Devamı 18. sayfada)

Ay'a gidecek olan insanın giydiği feza elbisesi...

BASTIBACAK ŞERİF

CASUSLAR MEKTEBİ 14

Copyright, 1959, Field Enterprises, Inc.

BÜYÜK ATEŞ'İN TARİHİ KAHRAMANLIK ROMANI

Cesur Prens

ÇEVİREN : H. FİKRİ VEREL TEFRİKA NO : 13

— «Oğlumun köpek dediği bir adamdan özür dileyip şerefsizce yaşamasındansa, ölmesini ve öteki dünyaya şerefi ile gitmesini tercih ederim... Saat onbeşte Kanlı Meydan, belki de bu ismi aldığından beri ilk defa olarak şerefi için döğüşen bir insanı bağrına basacak ve hakikaten kanlı olacaktır !...»

Eee, böyle konuşana ne denebilirdi ki?... Adamlar Kral'a takdirkâr nazarlarla bakarak yanından çekildiler. Yiğit kişiydi doğrusu... Oğlunun ölümünü göze alıyor, fakat yine de köpek diyebildiği bir kimseden özür dilemesini arzu etmiyordu.

Nice umutlarla büyüttüğü oğlu, belki düşmanının kılıcı altında hayata gözlerini yumaca, kendisini büyük bir heyecanla bekleyip duran memleketinin insanlarına yardım edemeden, bu dünyadan göçüp gidecekti.

Fakat her şeye rağmen bu göç, şerefli ve namuslu olacaktı. Cesur Prens; ailesine, milletine yakışır bir şekilde ölecek, ileride tarihçiler ve edebiyatçılar ondan bahsederlerken, önce saygı ile söze başlıyacaklardı.

Kral, yumruklarını sıkarak, pencereden göğe doğru baktı. İçinde sıkıntı namına birşey yoktu. Hattâ oğlunun direnişi karşısında, gurur duyduğundan, kendini geçmiş günlere, geride kalan saatlere nazaran biraz daha hafiflemiş hissediyordu.

Son bir kere daha oğluyla konuşmak, ona cesaret vermek üzere Cesur Prens'in odasına doğru yürüdü. Kapı aralıktı. Prens, dimdik odanın ortasında duruyor ve hayatta en çok itimat ettiği insanlardan biri olan hocası Filozof Keetron'u büyük bir dikkatle dinliyordu.

Keetron, o kendine has üslûbu ve ses tonu ile, coşkun bir halde şu şiiri okuyordu:

Güzeldir ön saflarda düşerek ölmek
Vatan uğrunda dövüşen asil bir kimse için!
Bu topraklar için,
Bu insanların mutluluğu için,
Cesaretle ve yılmadan döğüşelim,
Çocuklarımızın mutlu geleceği için.
Ölelim esirgemiyerek canımızı.

Gençler !
Haydi savaşın dirsek dirseğe vererek!
Ne korkulara kapılın mânâsız,
Ne de yüzkızartıcı kaçmalara başvurun meydandan.
Pekleştirin yüreğinizi gençler.
Gayretli olun gelecekler için.
Er meydanlarında düşkün olmayın hayata

Haydi !
Herkes ilerliyerek iki ayağı ile
Dimdik dursun düşmanın karşısında
Ve toprağın üzerinde.
Böyle arslanlar gibi yürekli,
Dişleriyle dudaklarını kanatırcasına ısırarak;
Böyle memleketin mutluluğu üzerine
Kanının son damlasını akıtmak için,
Ölümü düşünmiyerek...

Eski ve çok ünlü bir şairin eseriydi bu... Yiğitler cenge gitmeden evvel, ozanlar bunları okur, yürekleri pekleştirirlerdi. Şimdi tecrübeli ihtiyar da, Cesur Prens'in yüreğini kuvvetlendiriyordu bu mısralarla... Ölüm belki kapısını çalmıştı, belki o meş'um meydana çıkacak, önce bir direnecek, sonra da henüz bâkir bir çiçeği andıran kellesini, kara topraklar üzerinde ebediyen kaybedecekti. Ama geride kalanlar, onun yiğitliğine şahit olanlar, elbette gelecek nesillere kalacak hikâyeleri düzecek, şiirleri hazırlayıp, doruklarda yaşayan insanlara kadar ulaştıracaklardı.

Keetron, sakalına doğru süzülen gözyaşlarını öğrencisine belli etmemeğe çalışarak geri döndü. Böylesine güzel bir şiirden sonra, onun ne söyleyebileceği olabilirdi ki...

Prens'in babası da aynı kanaatteydi. Onun için kapıya daha fazla sokulmadan geriledi; pencerenin önüne kadar giderek bekledi. Kraliçe nasıl olsa kendisini görmeğe gelecekti. Kadındı o nihayet; yüreği böyle şeyleri kaldırmazdı pek... Nasıl teselli edecekti onu?...

Fazla düşünmeğe vakit kalmadı. Karısı omuzbaşında belirdi. Kral, duygularını belli etmemeğe çalışarak, başını çevirdi :

— «Hoş geldin! Hava ne güzel değil mi?»

Fakat gariptir, Kraliçenin yüzünde her zamankinden çok daha asil çizgiler vardı. Nicedir solgun duran dudaklarına renk gelmiş, gözleri mutlu günlerdeki gibi parlamağa başlamıştı. Kısacası sevinçliydi. Yoksa?... Kraliçe meseleyi duymamış mıydı yoksa?

İmkân yoktu buna... Nasıl olsa bir hain çıkıp oğlunun ölüme koştuğunu ona bildirmişti. Şu halde bu asil duruş, bu asil bakış ve bu tariflere sığmayan nitelikteki cesaret nereden geliyordu?

Kraliçe, kocasını her vakit olduğu gibi, saygı ile selâmlıyarak cevap verdi:

(Devamı Var)

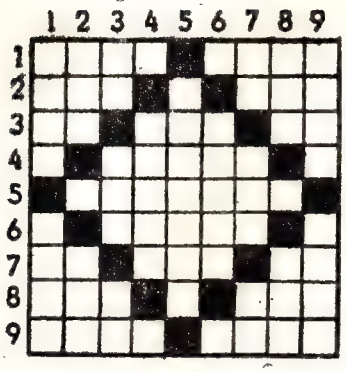

Soldan sağa doğru:

1 — Erkek, Mıh. 2 — Geçmiş gün, Buruşturucu bir madde. 3 — Çok değil, Yarihte bir Türk boyu, Bir soru eki. 4 — Yüzün yan tarafını örten. 5 — Afacan. 6 — Nahiye. 7 — Yabancı, Madeni kaplayan kir, Bir sesleniş. 8 — Vücut parçalarından biri, Bir emir. 9 — Çokça, Kuş evi.

Yukarıdan aşağı doğru:

1 — Adanılan şey, Erkek keçi. 2 — İğri değil, İncirin olmuşu. 3 — En kısa zaman, Çin mandası, İle. 4 — Eskimiş. 5 — Zihin dağınıklığı yüzünden aptallaşmak. 6 — Onur. 7 — Yapılacak şey, Damarlarımızda gezen, Bir işaret sözü. 8 — En büyük gölümüz, Kumaşın tüyü. 9 — Kozadan çıkan, Tentene ipliğinin yumağı.

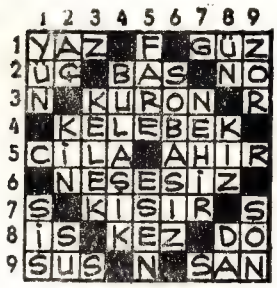

GEÇEN SAYIDAKİ BULMACANIN HALLİ

HİÇ KALMAZ

İşinden dönen baba, büyük çocuğu Ahmedi yanına çağırdı. Cebinden üç tane küçük çikolata çıkardı. Oğluna uzatırken dedi ki:

— «Oğlum, sana üç tane çikolata vereceğim. Birisini kardeşine verirsen, sana ne kalır?»

— «Üç çikolata...»

— «Nasıl olur? Senin hesabın zayıf öyleyse...»

— «Kardeşime vermem de ondan, baba!»

BİLMEK İSTİYORMUŞ

Halûk okuldan dönerken, haftalardır biriktirdiği para ile bir karga aldı. Eve girince annesi şaşırdı:

— «Oğlum, bu hayvanı niçin aldın?»

— «Anneciğim, öğretmen, karga yüz yıl yaşar diye anlatıyordu. Doğru mu diye merak ettim. Onun için aldım. Yılları hesaplıyacağım!»

BEBEĞİNİ...

Ayşe bütün gün bebeği ve köpeği ile oynardı. Annesi bir gün ona:

— «Kızım, söyle bakayım, köpeğini mi seversin, bebeğini mi?» diye sordu.

Ayşe oyuncaklarını bırakıp annesine sokuldu. Yavaş bir sesle:

— «Bebeğimi daha çok severim; ama bunu sakın köpeğime söyleme, üzülür!»

EĞLENCE BULMACA

BAŞKALARINI DÜŞÜNMEK

Sevimin annesi, o akşam üzeri okuldan dönen kızını yanına çağırdı, dedi ki:

— «Bugün öğretmenini gördüm. Geçen ay sınıfın birincisi iken, bu ay dokuzuncusu olmuşsun, ayıp değil mi? Hem beni üzdün de...»

— «Anneciğim, biraz da öbür arkadaşların anneleri sevinsin diye düşündüm, fena mı?...»

KİRLİ ELLER

Küçük Çetin'i piyanonun başında gören annesi:

— «Oğlum, kaç defa sana, kirli ellerinle piyanonun başına geçme dememiş miydim? Ablan bunu görürse çok kızar.»

— «Fakat anneciğim, ellerimle yalnız siyah tuşlara dokunuyorum!»

TRAŞÇI

Turgudun annesi, misafirle konuşmaya dalmıştı. Turgut bir ara içeri girdi. Misafir hanımın karşısına geçti:

— «Teyze, sen berber misin?...»

— «Hayır yavrum, niçin sordun?»

— «Annem demin içerde, 'gene traşçı geldi' dedi de...»

Dünyanın En Yırtıcı Hayvanı: JAGUAR

Vahşî kedi familyasının bir üyesi olan jaguar, çok yırtıcı bir hayvandır. Kahverengimtrak sarı renk üzerinde koyu beneklidir ve çok benzediği leopardan daha yakışıklı bir hayvandır.

Cesur ve atılgan jaguar'ın, Amerikanın vahşî kedilerinin en müthişi olduğu söylenir. Tapir'lere ve diğer hayvanlara pusu kurmakla beraber, insanlara ender olarak hücum eder.

Ağaçlara tırmanıp, maymunları yer; suyu da yadırgamıyarak, rahat rahat balık tutar. Orta ve Güney Amerika'nın bir hayvanıdır. Hayli iri ve kuvvetli olup, çok defa 150 kilodan daha ağır çeker.

Daha küçükçe bir jaguar cinsi, Kuzey Amerika'nın güney kısmında yaşamaktadır; bunun ağırlığı 100 kiloyu geçmez.

KORKUSUZ ŞÖVALYE 52

ARAM'LA HALİFENİN SUBAYI FENA DÖVÜŞÜYORLARDI...

ARAM RAKİBİNİN BİR ANLIK GAFLETİNDEN FAYDALANARAK SALDIRDI...

ASKERLERİNE SÖYLE, TESLİM OLSUNLAR. FORSALARI DA SERBEST BIRAKSINLAR. BURADA ARTIK HÂKİM BENİM.

TESLİM OLUN! DAYANMAK FAYDASIZ...

ASKERLER KÜREĞE GEÇSİN. ACELE BARRANCA'YA DÖNMELİYİZ!..

KALYONLAR YOK. ACABA PRENS Mİ GÖTÜRDÜ?

BU SIRADA PRESTO GÖRDÜKLERİNİ EFENDİSİNE ANLATMAK ÜZERE ŞATOYA DÖNDÜ...

YAA... SEN DE BİZDEN MİSİN?

EFENDİN KALYONLARDAN BİRİYLE KAÇTI. AMA KORKARIMKİ BİZİMKİLER ONU YAKALAMASIN...

EFENDİN ŞEREFLİ BİR İNSAN. KAZİMİR GİBİ ADAMLARLA ALIŞ VERİŞİ OLMAZ. ŞATOYA KOŞ, BİR YARALI SUBAY VAR. BELKİ ESİRLERİ KURTARABİLİRSİN.

ELİNDEN GELENİ YAP.

PRESTO, GÖRÜNMEDEN ZİNDANIN KAPISINA VARDI. KAPI KOSKOCAMAN BİR KİLİTLE KAPALIYDI...

BİRDEN KARANLIKTAN ÇIKAN HALİFENİN ADAMI PRESTO'YA SALDIRDI...

AYY! BIRAK BENİ!

FAKAT PRESTO BİR TEKMEKLE KİLİDİ AÇTI...

HEYY! BIRAK ÇOCUĞU. YOKSA BİR MARİZ GEÇERİM SANA GÖRÜRSÜN.

ESİRLER, BAŞTA AMBROSİUS, DIŞARI UĞRADILAR...

GEL PRESTO! ARTIK KORKMA.

BU SIRADA ARAMLA FORSALAR DA KARAYA AYAK BASTILAR...

ADAMLARIMIZIN HEPSİNİ KURTARDIM EFENDİM. BİN HASAN DA BANA YARDIM ETTİ...

YAA... HEMEN BİN HASAN'LA GÖRÜŞMELİYİM...

KORKUSUZ ŞÖVALYE 53

BENİMLE Mİ KONUŞMAK İSTEDİNİZ? HALİFE KAZİMİR'İN ELİNDE ESİRDİR. BAĞDAT HAZİNELERİ DE BERABER.

HEMEN PEŞLERİNE DÜŞELİM. ATLAR ORMANIN KENARINDA...

PRENSES DE PEŞLERİNDEN GİTTİ BELKİ O DA TEHLİKEDEDİR...

HEMEN GİDİYORUZ. PRESTO, SEN YOLU GÖSTER, KAYBEDECEK VAKTİMİZ YOK...

77-13

EBİRİMİZ NASIL? ALTINLAR NERDE?

BU SIRADA KAZİMİR HALİFENİN BULUNDUĞU MAĞARAYA VARDI...

BABAMIN SESİNİ İŞİTİYORUM.

PRENSESLE SAVAŞÇI DA MAĞARANIN YAKINLARINDADIRLAR...

KÖPEK HERİF, NE BEKLİYORSUN VURMAK İÇİN? ÖLÜMDEN KORKUM YOK.

MERAK ETME VURACAĞIM. BAĞDATTA BENİ DÖVDÜRMENİN İNTİKAMINI ALACAĞIM!

79-13

KONUŞULANLARI DUYAN SAVAŞÇI MIZRAĞINI BÜTÜN GÜCÜYLE SALLADI. AYNI ANDA CÜCE SELİM, CANSIZ YUVARLANDI...

OLDUĞUN YERDE KAL, GEBERTİRİM.

KAZİMİR EĞİLEREK SELİM'İN PALASINI ALDI VE GELENLERİ KARŞILADI...

BENİ VE ALTINLARI ASLA ELE GEÇİREMİYECEKSİNİZ!

KAZİMİR KAÇARKEN PRENSESLE SAVAŞÇI ÇARESİZCE SEYREDERLER...

81-13

ŞÜKÜR TANRIYA, KURTULDUN BABACIĞIM. ARTIK EVİMİZE DÖNELİM.

HALİFE YENİDEN HÜRRİYETİNE KAVUŞMUŞTUR.

OLMAZ! ÖNCE KAZİMİR CEZASINI GÖRMELİ, SONRA DA ŞÖVALYE...

ŞÖVALYE HAYATIMI KURTARDI BABA!

İŞTE GELİYORLAR BAKIN!

DEVAMI VAR

AY'A HÜCUM

(Baştarafı 11. sayfada)

tiyordu. Arada bir tele - telsiz duruyordu. Bundan da, George'nin uykuda olduğu le - telsizin başından bir daanlaşılıyordu.

Yeryüzündeki personel, tekika olsun ayrılmıyordu. Nöbetleşe olarak bekliyorlardı. Sadece uyumadan uyumaya oradan ayrılıyorlardı. Yemekleri olan vitamin haplarını bile, hep âletin başında yutuyorlardı. Şimdiye kadar pek çok şey öğrenmişlerdi. Fakat asıl istedikleri haberi henüz almamışlardı. Bu, Ay'da insan olup olmadığıydı...

Bir gece yarısıydı. Personel, uykulu gözleriyle tele - telsizin başında oturuyordu. Anîden makine çalışmaya başladı. Bu, hiç de mutad bir saat değildi. Zira George, bu saatlerde ekseriya konuşmayı keserdi. Herkes merakla doğruldu. Ve George'nin konuşmasını beklemeye başladı. Kısa bir zaman sonra George, konuşmaya başladı:

— «Size mühim bir haberim var çocuklar... Ay'da şu anda ilk olarak insana rastladım. Oldukça kalabalık bir grup, bulunduğum kampın etrafını çevirdiler. Galiba beni yakalıyacaklar. Sözümü kes meyin ve beni dinleyin. Bunlar, çok garip insanlar. İnsana benzer halleri yok. Garip mi garip... Tıpkı bir robot gibi... Makine insana benziyorlar. Kolları çengel gibi... Yüzleri bir tuhaf. Gözlerinde kendinden gözlükler var sanki... Adetâ bir demir yığını... Yürüdükçe vücutlarında acaip pırıltılar yanıp sönüyor. Havada da uçabiliyorlar. Huniye benzeyen bir âletin içine giriyorlar. Bu âletin üst tarafı bir cam balonla örtülü... Buradan Ay insanı, etrafı seyrediyor... Âletin ön tarafında da iki delik var. Buradan da çengel gibi kolları uzanıyor. Hedefin üzerine yaklaştıkları zaman, bu kollarını sallıyorlar. Ve çengellerle avlarını yakalıyorlar... Eyvah!... İyice yaklaşıyorlar... Tabancam onlara tesir etmiyor! Herşeyi par çalamaya başladılar. Feza gemim mahvoldu!... Benim için artık kurtuluş kalmadı... Buraya kalabalık ge...»

Konuşma birdenbire kesildi. Herkes merak ve heyecan içindeydi. George'ye ne olmuştu? Ay'lılar tarafından yakalanmış mıydı? Bu insanlar, acaba ne gibi mahlûklardı?...

Bu soruların cevapları, ancak birkaç zaman sonra verildi. Dünya insanları, George'nin tavsiyesine uyarak, oraya çok kalabalık bir grupla gittikleri zaman öğrenildi...

Ay'a, George'nin tavsiyesine uyarak giden dünyalılar, Ay insanları ile tanışmak fırsatını buldular. Feza gemisinin parçalarını gördüler. Sadece George'yi bulamadılar. Onun ne olduğu bir türlü öğrenilemedi. Ve George, dünyalıların gözünde bir feza fatihi olarak büyüdü, büyüdü, kalplerine nakşoldu...

★

İşte İngiliz muharririnin Ay hakkında enteresan yazısı bu... Acaba Ay'daki insanlar, yazıda anlatıldığı gibi mi? Bugün bu suali cevaplandırmak imkânsızdır. Bu sualin cevabı, ancak 21 inci asırda verilebilecektir... İnsanoğlu Ay'a ayak bastığı zaman...

İSTER İNAN İSTER İNANMA

DUVAR

(Baştarafı 7. sayfada)

an donmuş gibi durdu, sonra yere yığıldı.

Dean, derin bir nefes aldı. Plânın ilk merhalesi tamamlanmıştı. Lord Carney'in cesedini duvarın dibine sürükledi. Sıra, plânın ikinci safhasına gelmişti. Mahzenin, cesedin bulunduğu o kısmına bir duvar örecekti... Büyük bir sür'atle çalışmağa başladı. Ne iyi olmuştu da, yapı ustaları bütün bu malzemeyi orada bırakmışlardı... Dean'in alnından terler süzülüyor, çalışıyor, çalışıyordu...

Duvarı tamamlar tamamlamaz, kütüphaneye çıkacak, kasayı açarak mücevherleri alacaktı. Uşaklar, Lord'un ortadan kaybolduğunu farkedinceye kadar o, kolayca kaçabilecekti. Hattâ bu iş için Lord'un otomobillerinden birini kullanmağa karar verdi. Arabayı sonra şehirde bırakacak, bir tayyare kiralıyacaktı. «Ondan sonra beni arasınlar da bulsunlar!» diye düşündü. «Evvelâ Paris'e gider, orada izimi kaybederim... Sonra da mücevherleri teker teker satarım...»

Derin bir nefes aldı. Neyse, ince bir koridoru andıran mahzenin ucuna duvarı örebilmişti. Taşlar iri olduğu için duvar da bir hayli kalın olmuştu. Bir hayli de yorulmuştu tabiî... Beli ağrıyor, parmakları sızlıyordu. Hafifçe gerindi, alnını kuruladı... Sıra, plânın üçüncü safhasındaydı. Mücevherlerin kasadan alınmasına sıra gelmişti...

Kapı istikametinde bir iki adım attı; sonra gözleri dehşetten büyüyerek olduğu yerde durakladı. Karşısında kapı yoktu... Hayır, karşısında düm düz taş bir duvar yükseliyordu... Ümitsiz bir iniltiyle olduğu yere çöktü.

Telâşı arasında, cesedi kapının bulunduğu tarafa bırakmış, ördüğü duvarla da kendisini mahzenin diğer ucuna ilelebet hapsetmişti...

ÇOCUK HAFTASI
EN İYİ ÇOCUK MECMUASI
1960 YAZLIĞI
Yüzlerce mevzu, en meraklı yazı ve resimlerle
PEK YAKINDA ÇIKIYOR

Kanundan Kaçılmaz

5

İYİMİSİN PATRON ?

İYİYİM !

DOKTORU ÇAĞIRAYIM İSTERSEN

HAYIR, BİRAZ DİNLENEYİM BENİ ADLİYE SARAYINA GÖTÜR

AVUKAT OLMADAN ORADA NE İŞİNİZ VAR ?

BUNUN İÇİN AVUKATA İHTİYAÇ YOK

HASTAHANEYE DÖNELİM

HAYDİ GİDELİM !.

DOKTORU ÇAĞIRAYIM

HAYIR

BANA YARDIM ET

BİRİNE ANLATACAK ÇOK ŞEYİM VAR

CANİ, PATRONUN GANGSTER TEŞKİLÂTINI ELE VERECEĞİNİ ANLAYINCA ARABAYI TENHA BİR YERDE DURDURDU

NEDEN DURDUN ?

BURAYA KADAR İN ÇABUK

HADİ ÇABUK

ÇOK ACIYOR CANİ

IZDIRABIN UZUN SÜRMEZ

ORMANA DOĞRU YÜRÜ

YÜRÜYEMİYORUM Kİ

BENİM SAĞ KOLUM GİBİYDİN CANİ NE OLDU ?

SEN DE BİZİ EVLADLARIN GİBİ SEVERDİN ŞİMDİ ELE VERECEKSİN

SENİ ANLAMIYORUM, APTAL OĞLUNUN YÜZÜNDEN KAHRAMAN OLMAYA KARAR VERDİN

OĞLUM NİDİR !

İYİ BİR ESRARKEŞ !

DEVAMI VAR
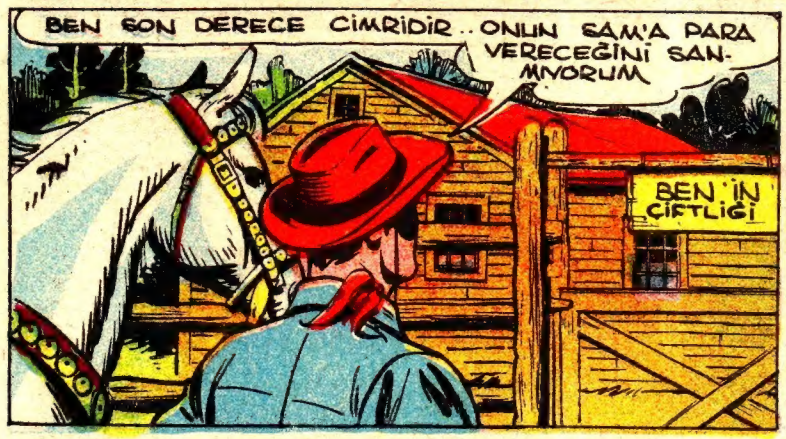
MASKELİ SÜVARİ 24